

Aleksandr Tkačenko

* * *

Gospodine Predsjedniče!
Smetamo Vam živjeti,
smetamo Vam spavati...
Mi grmimo vijestima
ili glasom narodnim,
ali niste nam Vi dali slobodu
i ne možete je oduzeti.

Gospodine Predsjedniče!
Aleksandar Sergejevič,
on je iz – Pitera,
slavio je slobodu,
bojte se makar Puškina.
Ali što je Vama Puškin
Kad Vam hosanu poju mihalkovi.

Gospodine Predsjedniče!
Dva civilna ministra,
nemaju zvijezde na ramenima,
ali u duši su – generali...
Gospodine Predsjedniče!
Smetamo Vam živjeti,
smetamo Vam spavati...
Darovat ću Vam veliki plejer
i veliku kazetu, puno, puno kazeta,
na kojima je snimljena tišina,
mrtvačka tišina...
Je li to ono što želite
slušati u Rusiji,
Gospodine Predsjedniče?

Krhotina

Događaj mili za događajem
metak sustiže metak
u rov se probija samo brzojav
o smrti
U metrou šumi kiša mezozoika
na površini bruje šine
od drveta iz jurskog razdoblja
što će ostati od nas?
Beskućnik trubi u bocu piva
budnicu Kurskom Kazanskom peronu
i svi razljepljuju svoje vjeđe
Bosch ih slika s visine 15. stoljeća
Oni se razilaze među nama –
beskućnicima sa svilenim kravatama
i glatkim sakoima
novčić ne upada tu
Biraju Moskvu, a dobivaju čovjeka

Dva tijela

Volim tu djevojku s veslom,
ispod vreline čempresa spava,
i premda osuđena je na slom,
ne da za novce, ni badava.

Puno joj tijelo od biskvita
krotkosti i lijenosti staljinske,
epoha joj suprotstavila
instinkte moje, one niske.

Ja tako mišljah, dokle jednom
kad ocvala je posve boja,
osjetih strasnu tešku žudnju
i kako drhte koljena moja...

Odrastoh pokraj cure s veslom,
kamenim grudima me diže,
dopusti šetat u zabranu,
ne misleć što me time stiže.

Što sam bez prošlosti? I tuđe,
koja pod uljnom bojom diše,
i mene, do molekule, atoma,
u kamen dugo još ne piše.

Rodinova metoda

Kad bih ja vajao u životu
izvajao bih flautisticu
kako se nagine k tankom vratu
kao da otrov isisava
otrov zmijske
koja je ugrizla čovjeka
malko se nakosivši lijevo
prvo prstima istiskujući
kroz otvore tekuću strast
i strah od smrti -
za sebe otrov i srebrni trag
za druge.

Lagana dva krila
lagana – dva krila među lopaticama
i bradavicama stvaraju podzemnu snagu
unutar
i protuplinsko grlo ali glavno -
usne
osmica njihove beskonačnosti
poprima toliko oblika
koliko se puta mijenja svijet
koliko se puta mijenja svijet

usne – nabori oštrige dva ulaza i
dva izlaza
udah i izdah – od ništa do čovjeka
samo treba prihvatiti, progutati
Mliječni put
i uznijeti ga sa zvijezdama i maglom
u očima
i izdahnuti skupa s krikom
flaute toliko puta
koliko se puta mijenja svijet
koliko se puta mijenja svijet
tolike oblike stječući
koliko usne smognu
pripasti najprostijem izumu
drevnih – prutu s unutrašnjom
prazninom
i otvora po broju
prsta i još -
koliko srce htjedne.

Obala

Kada raširiš dvopalubnu noć
i more lupi po cijelom tvojem tijelu
svim što je moglo za života smoć
na zidu svojih tvrđava, unatoč svemu,
ničim, pustinjom u skeletima tlapnja,
udari, kao usporeno zvono,
kao teška čaša alkohola,
i reportaža otrovana, -
ne, neću se opraviti, krenut ću... I blizu
vrata se skrtnuti, kao ljepilo prirode,
što me zapečatila na zidove sudbine,
gdje su se tukle – vode od vode,
vjetri od vjetre,
i utihnule
kavene šalice, potplate, platane
kraj prozora i galebovi na blatnim vodama.
Pa tko sam ja?
Nalet ne odgovara, vrata će odškrinuti,
dahnuti još više napadnim raspadom,
što na grebenu nosi ulomke junaka
i sjeme svjetski poznatoga vrta.

S ruskog preveo Fikret Cacan